
Notities uit het eerste jaar

Dit verhaal begint, zoals alles wat geschreven is, met een mislukking. Het was februari 2007. Ik zat in een overheidsgebouw op 125th Street, niet ver van de Jamaicaanse hamburgertent, dichtbij de gebakkenvisverkoper die ik beide zo onverstandig veel bezocht in die dagen van overduidelijke mislukking. Ik was eenendertig jaar en woonde met mijn partner Kenyatta en onze zoon Samori in Harlem. Beiden waren genoemd naar Afrikaanse antikolonialisten in opeenvolgende eeuwen. De namen weerspiegelden een gezin dat ogenschijnlijk de droom van pan-Afrika toegedaan was, het idee dat de zwarten hier en nu met de zwarten daar en toen verenigd waren in een grootse dramatische strijd. Dat idee was de diepere betekenis van ons leven. Het moest dat wel zijn. De zichtbare betekenis was dat wij probeerden te overleven.

Ik was net mijn derde baan in zeven jaar kwijtgeraakt en daarom was ik naar die overheidsinstelling gekomen voor een korte cursus over werk, verantwoordelijkheid en de noodzaak om uit de bijstand te blijven. ‘De bijstand’ was laag, kortstondig en vernederend. Hoe iemand daar blij mee kon zijn of gewend aan kon raken was mij een raadsel. Maar de geest van de Bijstandsherzieningswet in het verleden was sterk en waarde rond in de werkeloosheidsinstanties. Daar, in een klaslokaal tussen een menigte veronderstelde mislukkelingen en werkschuwen, werd mij bijgebracht hoe verwerpelijk luiheid was. De ruimte leek in elk

geval heel geschikt: klaslokalen waren altijd al de plek geweest van mijn onuitwisbare falen en jammerlijke mislukkingen. In de klaslokalen van mijn jeugd was ik altijd en eeuwig een ‘gedrags’-probleem, altijd in aanmerking komend voor ‘verbetering’, het altijd verdommend om ‘mijn best te doen’. Destijds vroeg ik mij af of er iets mis was met mij, of er sprake was van een hersenbeschadiging die mij dwong tot kleuren buiten de lijntjes. Ik heb mij mijn hele leven een mislukkeling gevoeld – struikelend door de lagere school, weggestuurd van de middelbare school, gesjeesd als student. Ik had geleerd om in dit altijd woelige water overeind te blijven maar nu voelde ik mijzelf kopje-onder gaan en wist ik dat ik niet als enige zou verdrinken.

Kenyatta en ik waren negen jaar samen en al die tijd had ik nooit voor langere tijd voor een behoorlijk inkomen kunnen zorgen. Ik was schrijver en voelde mij behoren tot een traditie die terugging tot een tijd waarin lezen en schrijven voor zwarten mensen de symbolen van rebellie vormden. Ik koesterde de enigszins onzinnige overtuiging dat ze dat nog steeds waren. En dus ontleende ik een grote betekenis aan mijn schrijverij. Maar met die ‘grote betekenis’ kon ik de huur niet betalen. Met die ‘grote betekenis’ kwam ik rood te staan op mijn bankrekening. Met die ‘grote betekenis’ was ik snel door mijn creditcards heen en kreeg ik de fiscus op mijn dak. Ik bedacht vaak wilde en onuitvoerbare plannen. Misschien moest ik naar een koksschool gaan, misschien moest ik barkeeper worden. Ik had overwogen om taxichauffeur te worden. Kenyatta had een betere oplossing: ‘Ik denk dat je meer tijd moet besteden aan het schrijven.’

Op dat moment, in dat klaslokaal, terwijl ik plichtmatig die cursus volgde, zag ik geen uitweg. Ik zag helemaal niets. En zoals van bijna iedere andere les die ik ooit in een klaslokaal had gevolgd, herinner ik mij geen woord van wat er die dag werd gezegd. En net als bij alle andere begraven trauma’s die ik had opgelopen in klaslokalen, stond ik mijzelf niet toe om de pijn van dat falen te voelen. In plaats daarvan verviel ik in de oude gewoontes en de logica van de straat, waar het vaak nodig was om vernedering te ontkennen en pijn om te zetten in woede. Dus vatte ik de ellende van die tijd op als een betalingsherinnering en borg hem op in de bovenste lade van mijn geest, vastbesloten om erop terug te komen

als ik de middelen had om te betalen. Nu, vandaag, denk ik dat ik bijna al die oude rekeningen heb vereffend. Maar de pijn en de naweeën van mislukking blijven nog lang nadat de la leeg is voelbaar.

Op een of andere manier herinner ik mij haarscherp dat ik mijzelf niet toestond om te voelen dat ik die dag wegging van het arbeidsbureau en door de straten van Harlem liep, net zoals ik mij haarscherp herinner dat ik mij als kind niet toestond om mij gevangen te voelen tussen die scholen en de straat. En ik weet dat er zwarte jongens en meisjes gevangenzitten in een geestelijke Bermudadriehoek, of gestrand zijn in de goot van Amerika; sommigen houden het hoofd nog net boven water, anderen verdrinken, laten nooit gevoelens toe, vergeten nooit. Het kostbaarste wat ik toen had is het kostbaarste wat ik ook nu nog heb – mijn nieuwsgierigheid. Dat, zo wist ik zelfs op school, konden ze niet van mij afnemen. Dat hield mij drijvende en maakte dat ik uiteindelijk de haven bereikte.

Zoals iedere mythe van zelf-bevochten succes is ook deze gedeeltelijk waar. Maar de grotere waarheid is dat er om mij heen een andere wind ging waaien die mijn kleine bootje terugblies naar de beschaving. Mijn nieuwsgierigheid was lange tijd gericht geweest op rassendiscriminatie, een verschijnsel dat in het begin van deze eeuw een vreemde ontwikkeling leek door te maken. In de nasleep van 11 september 2001 was de nationale energie zich op andere zaken gaan richten. Gedurende het presidentschap van Bush draaiden de belangrijkste kwesties van rechtvaardigheid om spionage en marteling. De oude generatie van burgerrechtenactivisten was aan het uitsterven, en er heerste een algemene vermoeidheid, zelfs bij zwarte activisten, ten aanzien van het paratroepermodel van leiderschap, zoals dat vertegenwoordigd was door Jesse Jackson en Al Sharpton. De choreografie was een herhaling van hetzelfde geworden. Er zouden af en toe geweldsdaden worden gepleegd. Er zou een mars worden gehouden. Voorspelbare standpunten en gemeenplaatsen zouden worden uitgewisseld. En het oorspronkelijke misdrijf zou geleidelijk uit het geheugen verdwijnen. Het geweld was in de meeste gevallen groot en zeer reëel – bijvoorbeeld de moord op Sean Bell [een drieëntwintigjarige jongen, op de ochtend voor zijn huwelijk gedood, vert.] door de politie van New York. Maar het gebrek

aan substantiële maatregelen, en meer nog, het feit dat de strategieën in zo'n veertig jaar niet veranderd leken, gaven velen van ons het gevoel dat we niet zozeer getuige waren van burgerrechtenpolitiek maar eerder van een soort zuiveringsproces. Buiten de gemeenschap van activisten ontwikkelde zich een ander idee: dat we op een of andere manier het 'afleidende begrip' van racisme 'achter ons moesten laten'. Er verschenen boeken waarin geklaagd werd over 'het uitspelen van de kaart van rassendiscriminatie' en artikelen die de noodzaak verdedigden om 'verder te kijken dan naar ras alleen' om de ellende van de zwarte gemeenschap te begrijpen. Hoe oprecht of onoprecht de uiting ervan ook was, er heerste een voelbare honger naar iets nieuws.

Om dezelfde reden als waarom ik in dat arbeidsbureau in Harlem was en mijn mislukkingen telde, deed Barack Obama een gooi naar het presidentschap.

Ik had nog nooit een zwarte man gezien zoals Barack Obama. Hij praatte met witte mensen in een nieuwe taal – alsof hij hen werkelijk vertrouwde en in hen geloofde. Dat was niet mijn taal. Het was niet eens een taal waarin ik erg geïnteresseerd was, behalve om te begrijpen hoe hij die had leren spreken en waarom hij zo'n effect had op zijn toehoorders. Belangrijker voor mij was dat hij op een of andere manier die taal had weten te combineren met de taal van de South Side. Hij stelde zich onduidelijk op als een zwarte man. Hij was getrouwd met een zwarte vrouw. We zijn geneigd om te vergeten hoe schokkend dit was, gezien de algemene overtuiging in die tijd dat er een direct verband bestond tussen succes en assimilatie. De gangbare mening was dat succesvolle zwarte mannen een blanke vrouw namen en overstaken naar dat dorre niemandsland dat niet zwart was maar ook nooit wit kon zijn. Voor zulke mannen was zwart-zijn niet iets om in te wortelen maar iets om zo ver en zoveel mogelijk aan te ontsnappen. Barack Obama vond een derde weg – een manier om zijn genegenheid voor wit Amerika te laten blijken zonder in het geveel te willen komen bij datzelfde Amerika. Witte mensen waren verrukt van hem – en degenen die de redactiezalen bevolkten leken het meest verrukt van allemaal. Dat veranderde mijn leven. Plotseeling ging er een andere wind waaien; als dat niet was gebeurd zou mijn nieuwsgierigheid niets uitgehaald hebben.

Ik ben ervan overtuigd dat Barack Obama rechtstreeks verantwoordelijk is voor de opkomst van een lichterzwarte schrijvers en journalisten die gedurende zijn twee ambtstermijnen bekendheid kregen. Het waren talentvolle schrijvers – maar talent dat geen ruimte krijgt om zich kenbaar te maken betekent niets. Obama's aanwezigheid opende een nieuw terrein voor schrijvers, en wat begon als nieuwsgierigheid naar de man zelf breidde zich uiteindelijk uit tot nieuwsgierigheid naar de gemeenschap waarvan hij zo doelbewust deel was gaan uitmaken en alle oude, rusteloos sluimerende vragen over de Amerikaanse identiteit die hij weer tot leven had gewekt. Ik was een van die schrijvers. En hoewel ik dat toen niet zag, treurig op weg naar huis uit dat arbeidsbureau, terug uit het klaslokaal, terug over 125th Street, stak de wind overal om mij heen op.

In mijn laatste baan had ik belangstelling gekregen voor Bill Cosby, die ook de roep om iets nieuws leek te horen. Hij maakte in die tijd een tournee langs steden in het binnenland, met de bedoeling om zijn mensen ervan te overtuigen dat ze op moesten houden met 'de witte mensen de schuld te geven'. De tournee was ogenschijnlijk spontaan begonnen, gestimuleerd door de reacties op Cosby's beruchte 'Pound Cake speech'. In 2004 hield Cosby een toespraak, zogenaamd om aandacht te geven aan de vijftigste verjaardag van de uitspraak van het hooggerechtshof betreffende de rechtszaak *Brown v. Board of Education* die een eind maakte aan de rassenscheiding op openbare scholen, tijdens een manifestatie die gesteund werd door het NAACP Legal Defense and Education Fund. [De NAACP: National Association for the Advancement of Colored People, werd opgericht in 1909 en is een van de oudste burgerrechtenbewegingen in de VS, vert.] Het NAACP-LDF maakte naam door een beroep te doen op de federale rechtbanken om de staat verantwoordelijk te stellen voor de talloze manieren waarop de segregatiewetten zwarte burgers plunderden. Maar toen Cosby het podium besteeg wilde hij niet de plunderaar maar de geplunderde ter verantwoording roepen. Hij ging tekeer tegen de 'arbeiders- en lage middenklasse' omdat zij zich niet hielden aan hun deel van de burgerrechtenovereenkomst. Hij verweet zwarte jongeren dat ze geobsedeerd waren door

‘sneakers van vijfhonderd dollar’. Hij beschimpte zwarte ouders dat ze hun kinderen namen gaven als ‘Shaniqua en Mohammed’. Hij voer uit tegen zwarte vrouwen vanwege hun losse zeden.

Ik maakte bezwaar tegen deze karakterisering en schreef erover in *The Village Voice* – een van de vele banen die ik kwijtraakte – kort nadat hij deze toespraak had gehouden. Maar een deel van de ‘arbeiders- en lagere middenklasse’ bleek het eens te zijn met Cosby. Dat weet ik omdat ik zag dat Cosby zijn boodschap rechtstreeks tot hen richtte. Hij noemde deze bijeenkomsten ‘call outs’. Daarvoor verzamelde Cosby lokale autoriteiten – schoolhoofden, rechters, reclasseringsambtenaren, hoofden van gemeentelijke instellingen – en haalde hen op het podium. Hij nodigde verschillende ‘risicjongeren’ uit voor het evenement. Vervolgens hielden de functionarissen hun eigen versie van de Pound Cake-toespraak. Het publiek juichte enthousiast. De sfeer was deels Uncle Ruckus [stripfiguur die, hoewel zelf zwart, zijn gekleurde medeburgers verloochende, vert.] en deels Les Brown [bezielend spreker, radio- en tv-persoonlijkheid, politicus, vert.]. Het was een zelfkastijding. Het was een renaissance. Maar bovenal was het nostalgie – een verlangen naar de tijd waarin het leven eenvoudig was, toen alle zwarte mannen hard werkten, alle zwarte vrouwen deugdzaam waren, en alle zwarte ouders collectief elkaars kinderen ervan langs gaven. Ik weet nu dat alle mensen hongeren naar een eervol, smetteloos verleden, net zoals de zwarte nationalist droomt van een nobel Afrika voordat de witte mensen het verpestten, Thomas Jefferson droomde van een idyllisch Engeland voor de komst van de Vikingen, wij allemaal dromen van een andere tijd waarin alles eenvoudig was. Ik weet nu dat die honger niets anders is dan een vlucht uit het problematische heden in een mythe, en dat degenen die vluchten in sprookjes, hun toevlucht zoeken in de dwaze zoektocht naar hernieuwde grootheid, naar een groots verleden dat er nooit was, uiteindelijk een tragedie te wachten staat.

Cosby’s call-outs veroorzaakten ook veel gejuich bij witte autoriteiten. Dat was niet verbazingwekkend of interessant – de call-outs stelden geen eisen aan het witte geweten, dus er was niets schokkends aan het feit dat witte mensen hem toejuichten. Maar de honger naar een glorieus verleden, de plotselinge zwarte nostalgie, fascineerde mij omdat het

zwarte verleden volgens mij geen bruikbare bron voor nostalgie was; het zwarte verleden was rassenscheiding en slavernij. En mijn fascinatie betrof ook Cosby zelf. Hij was geen conservatief in onze betekenis van electorale politiek. Aangezien Cosby meestal versmolt met de innemende ‘Dokter Huxtable’ die hij speelde in *The Cosby Show*, verduisterde de burgerlijke façade van zijn beroemdste rol Cosby’s eigen idee dat hij een voorvechter was van de zwarte zaak. Hij had de antiapartheidsstrijd gesteund, geld geschonken aan HBCU’s (Historically Black Colleges and Universities), hij had zich achter zwarte leiders als Jesse Jackson en organisaties als Trans-Africa geschaard. Hij leek nieuw leven te blazen in een op ras gebaseerd zwart conservatisme dat geen duidelijke plaats had in de Amerikaanse politiek van links en rechts, maar diepe wortels in de zwarte gemeenschap.

Ik dacht dat ik over al die zaken iets te vertellen had – heel veel zelfs. Ik zag Cosby als een symbool van een vorm van zwart denken die ik afkeurde, maar wel wilde begrijpen en die ik wilde schetsen door een combinatie van portrettering, beoordeling en persoonlijke gedachten. Het essay dat daaruit ontstond – ‘This Is How We Lost to the White Man’ – is een poging om die combinatie te bewerkstelligen, die helaas uiteindelijk geen succes werd. Maar de aandacht die het kreeg en de relatie met *The Atlantic* die het opleverde, markeerden de periode in mijn leven waarin ik voor het eerst standvastig genoeg was om te blijven proberen en aldus mijn eigen droom te vervullen: hetzelfde pad te volgen als mijn helden Baldwin of Hurston. En net als zij probeerde ik met ‘This Is How We Lost’ mijn eigen manier te vinden om zwarte mensen voor te stellen als meer dan een cartoon, een fotonegatief of een schaduw.

De traditie van zwart schrijverschap is noodzakelijkerwijs verongelikt, noodzakelijkerwijs opstandig. Die traditie was het huis waarin ik wilde leven, en als ik een bepaald punt in de tijd moet aanwijzen voor het begin van mijn journalistieke loopbaan denk ik dat dit punt, het moment van publicatie van dit artikel, even goed is als elk ander. Ik noem het een ‘essay’ omdat ik het idee had dat ik probeerde een gevoel te beschrijven, iets als een droom, iets ongrijpbaars dat in mijn hoofd leefde, en minstens de helft ervan bleef ook in mijn hoofd achter. En er waren meer problemen, tastbaardere problemen die niet aan de orde kwamen.

Ik weet niet of de call-outs van Cosby een dekmantel waren voor de aantijgingen van verkrachting die ook toen al rond hem gonsden. Ik wist van die aantijgingen. Er was over geschreven door andere journalisten. Ik wist ook dat ze meer aandacht verdienden dan de ene regel die ze uiteindelijk in dit artikel kregen. Ik had nog nooit een verhaal als ‘This Is How We Lost to the White Man’ geschreven. Ik had nog nooit voor zo’n prestigieus landelijk blad geschreven. Ik was nog steeds bang om te falen. Mijn redenering was dat ik beter een fraaier verhaal kon schrijven, dan proberen het meer schrijvende artikel geplaatst te krijgen en te moeten strijden met redacteurs die ik toen niet kende. Maar het meer schrijvende verhaal was meer naar waarheid – het zou het eenvoudige verhaal dat ik wilde vertellen waarschijnlijk veel meer hebben verhelderd. En zo gebeurde het dat ik, in een poging om de verleidelijkheid van het simplistische in Cosby’s beweging te analyseren, daar zelf aan ten prooi viel.

En er viel zelfs nog meer te zeggen dan dit wat ik verzweg. Dat geldt altijd voor wie onderzoek doet en daarover rapporteert, voor wie gaat zitten om al schrijvend te proberen om alle gevoelens die hij of zij ziet, hoort, en voelt in te passen in een coherent verhaal. Dat was altijd het probleem in deze jaren waarin ik voor *The Atlantic* schreef, jaren die mij uiteindelijk uit het arbeidsbureau en in het Oval Office brachten om de geschiedenis te boekstaven. Ieder hoofdstuk van dit boek bevat een verhaal dat ik heb verteld en nog veel meer dat ik verzwegen heb, ten goede en ten kwade. Met name in het geval van Bill Cosby was het ten kwade. Dat was treurig. Dat was mijn fout. En zo begon dit verhaal.

'This Is How We Lost to the White Man.'

De brutaliteit van Bill Cosby's zwarte conservatisme

Vorige zomer, in de Pauluskerk van God in Christus, zag ik Bill Cosby zijn innerlijke Malcolm X oproepen. Het was een warme juliavond. Cosby sprak voor een publiek van zwarte mannen die op allerlei manieren gekleed gingen, van T-shirts of poloshirts van het merk Enyce tot jasje-dasje. Sommigen hadden hun zoon meegenomen. Anderen zaten in een rolstoel. Het publiek zat dicht opeengepakt, achter de houten kerkbanken waren rijen vouwstoelen neergezet om extra zitplaatsen te creëren. Maar er waren nog steeds te weinig stoelen, en laatkomers stonden tegen de lange muren of buiten in het kleine voorportaal waar ze hoopten een glimp van Cosby's redevoering op te vangen. Met een draadloze microfoon in zijn hand liep Cosby voor in de kerk heen en weer, en wisselde voorbereide tekst met geïmproviseerde kwinkslagen af. Achter hem zat een rij oude zwarte mannen – ouderlingen van de kerkgemeente – instemmend te knikken en te hummen. De rest van de kerkgangers luisterde met overgave en onderbrak Cosby's rake opmerkingen met gelach, applaus of kreten als: 'Vertel, zwarte man! Vertel!'

Hij begon met het verhaal van een zwart meisje dat het tot de beste leerling van zijn oude middelbare school had geschopt, ondanks het feit dat ze door haar vader in de steek was gelaten. 'Ze mocht de toespraak houden tijdens de diploma-uitreiking en die speech begon zo,' zei Cosby. 'Ik was vijf jaar. Het was zaterdag en ik stond bij het raam op hem te

wachten.” Ze vertelde nooit wat haar geholpen had om niet langer te blijven wachten. Ze noemde nooit haar moeder, grootmoeder of overgrootmoeder.’

‘Begrijp me goed,’ zei Cosby, met een verwrongen gezicht en opeengeklemd kaken. ‘Mannen? Mannen? Mannen! Waar zijn jullie, mannen?’

Het publiek: ‘Hier!’

Cosby was naar Detroit gekomen om de zwarte mannelijke inwoners van de stad bij de kraag te vatten en wakker te schudden uit de apathie die ervoor zorgde dat zo’n groot aantal van hen – zoals zoveel van hun leeftijdgenoten in het hele land – te laag opgeleid was, onevenredig vaak in de gevangenis belandde en ondervertegenwoordigd was in de groep van actieve vaders. Er zaten geen vrouwen in het publiek. Journalisten waren niet toegelaten, uit angst dat hun aanwezigheid vaders zou afschrikken die achterliepen met het betalen van alimentatie voor hun kinderen. Maar ik was daar wel, misbruik makend van mijn ras, sekse en de belofte om geen van de zogenaamd schichtige deelnemers te interviewen.

‘Mannen, als jullie willen winnen, dan kan dat,’ zei Cosby. ‘Wij zijn geen sneu ras. Wij zijn een fantastisch ras, dat zich kan meten met de besten. Maar we leven in een nieuwe tijd, waarin mensen zich abnormaal gedragen en dat gedrag normaal noemen... Als ze vroeger onze woonwijken binnendrongen stopten we onze kinderen in de kelder, grepen een geweer en zeiden: “We kunnen niet anders, we moeten wel.”’

‘Ik wil het niet hebben over de haat van deze mensen,’ vervolgde hij. ‘Ik praat over een tijd waarin we onze vrouwen en kinderen beschermde. Nu zie ik mensen verlamd in een rolstoel zitten. Een klein meisje in Camden, dat aan het touwtjespringen was, werd in haar mond geschooten. Haar oma zag het vanuit haar raam gebeuren. En de mensen wachtten op de komst van Jezus, terwijl Jezus al in jullie is.’

Cosby droeg zijn gebruikelijke uitmonstering – donkere zonnebril, instappers, een sweatshirt met het embleem van een instelling voor hoger onderwijs. Die avond was dat de universiteit van Massachusetts, waar hij dertig jaar eerder was afgestudeerd in pedagogiek. Hij preekte uit het boek van zwarte zelfredzaamheid, een evangelie dat hij de afgelopen vier jaar in het hele land had verkondigd tijdens een reeks optredens

die hij aanpreeft als 'call-outs'. 'Mijn probleem,' zei Cosby tegen het publiek, 'is dat ik het zat ben om van witte mensen te verliezen. Als ik zeg dat witte mensen mij niets kunnen schelen, bedoel ik: laat ze maar praten. Wat kunnen ze tegen mij zeggen dat erger is dan wat hun grootvaders zeiden?'

Van Birmingham tot Cleveland en Baltimore, in kerken en collegezalen heeft Cosby duizenden zwarte Amerikanen voorgehouden dat racisme overal in Amerika aanwezig is, maar dat dit geen excuus kan zijn om op te houden met ertegen te vechten. Voor Cosby vormen niet rellen, protesten of pleidooien een remedie tegen racisme maar sterke gezinnen en gemeenschappen. In plaats van zich te concentreren op het abstracte idee van gelijkheid moeten zwarten, zo redeneert hij, hun cultuur zuiveren, persoonlijke verantwoordelijkheid accepteren en de tradities die hen in het verleden sterk maakten, in ere herstellen. Cosby's stevige taal over waarden en normen en verantwoordelijkheid komt voort uit een visie die sterk verschilt van de vage, allesomvattende droom van Martin Luther King: we hebben te maken met een Amerika van elkaar bestrijdende machten en een zwart Amerika dat niet langer de zwakste partij wil zijn.

Zijn visie is bedwelmend, vooral omdat zij afkomstig is van de man die wit Amerika kent als steracteur in komische tv-series en aansprekende reclamemaker voor E.F. Hutton, Kodak en Jell-O-instantpuddingpoeder. En Cosby's op ras gebaseerde kruistocht is vooral nu bijzonder ontzuenderend. Nu zwarte politiek professioneler is geworden, maakt in het hele land de rassenretoriek plaats voor de retoriek van normen en resultaten. De jonge, aan een Ivy League-universiteit [een van Amerika's acht topuniversiteiten, vert.] opgeleide burgemeester van Newark, Cory Booker, stelde zich kandidaat met de belofte van competent bestuur en bestrijding van misdaad, net als de burgemeester van Washington, Adrian Fenty. Eigenlijk beleven we nu een moment van nationale op-de-borstklopperij over de vooruitgang op het gebied van rassenpolitiek, met een zwarte man als presidentskandidaat: de realisering van Martin Luther Kings droom. Barack Obama weerstreefde pogingen van de Clinton-campagne om hem in het hokje van 'zwarte' kandidaat te stoppen, door zich in plaats daarvan op te werpen als het symbool van